

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobce: **R. P.**, nar. ,
státní příslušnost: Ukrajina,

zastoupen Mgr. Tomášem Císařem, advokátem,
sídlem Vinohradská 22, Praha 2,

proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy,**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a
eskort,
se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 8. 2020, č. j. KRPA-225067-18/ČJ-2020-000022-ZSV,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 30. 8. 2020, č. j. KRPA-225067-18/ČJ-2020-000022-ZSV, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8 228,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje H. P.

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o jeho zajištění dle § 124 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla stanovena na 40 dnů ode dne omezení osobní svobody.
2. Žalobce v podané žalobě namítá nedostatečně a nesprávně zjištěný stav věci, kdy základem rozhodnutí je tvrzení, že žalobce by zmařil výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Správní orgán se domnívá, že žalobce by z území ČR nevycestoval v době jemu stanovené, aniž by tento závěr adekvátně odůvodnil. Žalobce se sice dopustil jednání, pro které je možno vést řízení o správním vyhoštění, které dosud nebylo pravomocně skončeno, jeho jednání však nezavdává žádný důvod pro to, aby bylo nutno rozhodovat navíc o zajištění.
3. Žalobce zdůrazňuje, že se jedná o opatření, které zasahuje do osobní svobody jednotlivce tím nejzávažnějším způsobem. Takové omezující opatření proto vyžaduje skutečně závažné důvody. Pokud by platil závěr, že správního orgánu, pak každý cizinec, který poruší zákon o pobytu cizinců, případně opatření Ministerstva zdravotnictví, kdy je otázkou samo o sobě, zda předmětné opatření bylo řádně publikováno, by musel být umístěn do zařízení zajištění cizinců. Obava z toho, že by měl žalobce ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, se nezakládá na objektivně zjištěném stavu věci a je nepřezkoumatelná. Správní orgán pominul, že pokud by zde nebyla pandemie, nevznikl by zákonný důvod ani k vyhoštění, tím méně zajištění. Žalobce je bezúhonná osoba, na území EU pobývá legálně. Žalobce předpokládal, že pokud má polské vízum, platné v celé EU (aniž by v Polsku cokoli ohrožoval), nebude mít žádné potíže se zákonem, pokud se vyskytne o několik desítek km v jiném členském státě. ČR ani namátkově nekontroluje hranice s Polskem a nechá tyto osoby, které jsou v dobré víře, že nepáchají nic nekalého, včetně žalobce, vstoupit na území ČR. Je velmi nepravděpodobné, že žalobce a jemu podobní budou zkoumat poměrně nepřehledné weby zastupitelských úřadů ČR, které jsou v těch nejdůležitějších aspektech navíc v češtině. Žalobce není a nebyl nakažen koronavirem a nepředstavuje v tomto smyslu žádnou hrozbu pro ČR. Opačný závěr nemá oporu ve správním spise.
4. Žalobce má za to, že žalovaná nesprávně a restriktivně vykládá pojem veřejného pořádku, je evidentní, že správní orgán institut zajištění pokládá za sankční opatření. Pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, tak uvedené skutečnosti musí být přesvědčivým a nezpochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu. Jinak jde pouze o spekulaci. V případě zajištění je vždy třeba důkladně zjišťovat nezbytnost užití tohoto institutu. Žalovaná se nezabývala otázkou možnosti vycestování. Dle žalobce žalovaná pochybila při posuzování, zda nelze v případě žalobce využít některé z mírnějších opatření. K zajištění cizince by musely přistoupit další závažné okolnosti, zákonný důvod domnívat se, že žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Skutečnost, že zdravý žalobce neúmyslně porušil příslušné opatření, není relevantní z hlediska ochrany bezpečnosti a veřejného pořádku v situaci, kdy žalobce zjevně koronavirus nemá a neměl, což správní orgán měl a mohl zjistit i před zajištěním, jestliže před zajištěním nebyl proveden ani rychlostest na koronavirus.

5. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby.
6. Ze správního spisu soud zjistil tyto skutečnosti.
7. Dne 29. 8. 2020 se žalobce dostavil na OCP Praha nahlásit ztrátu svého cestovního dokladu, dle jeho sdělení na území ČR přicestoval 28. 8. 2020. Žalobce je držitelem polského národního víza s platností od 7. 2. 2020 do 30. 10. 2020. Při výsledku žalobce uvedl, že bydlí na Ukrajině se svou matkou, v ČR nemá žádnou adresu pobytu. Přicestoval 28. 8. 2020 s cílem navštívit strýce, následující den chtěl vycestovat. K pobytu se nikde nehlásil. Myslel si, že do ČR cestuje oprávněně, potvrzení testu na Covid-19 nemá. Příjezd nehlásil na hygienickou stanici. V ČR nikde nebydlí, adresu nemá ani v Polsku, pouze na Ukrajině. Je ženatý, má syna, který žije s jeho matkou na Ukrajině. Nezná důvod, který by mu bránil ve vycestování. V ČR nemá žádné vazby, finanční prostředky na složení finanční záruky nemá.
8. Součástí spisu je záznam výsledku laboratorního vyšetření ze dne 29. 8. 2020, dle kterého byl výsledek vyšetření přítomnosti viru Sars-CoV-2 žalobce negativní. Datování laboratorní DNA analýzy onemocnění COVID – 19 je specifikováno : příjem 10:00 hod, uvolnění 21:18 hod. Ze spisu není zřejmé, kdy byl výsledek PCR analýzy předán správnímu orgán, ale lze důvodně předpokládat, že tomu bylo před zahájením výsledku žalobce dne 30. 8. 2020 a tedy i před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí.
9. Dne 30. 8. 2020 vydala žalovaná rozhodnutí č. j. KRPA-225067-18/ČJ-2020-000022-ZSV, kterým byl žalobce zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění byla stanovena na 40 dní. Dle odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vstupem na území ČR dne 28. 8. 2020 a následným setrváním žalobce porušil ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví, svůj příjezd nikam nehlásil, tím méně příslušné hygienické stanici. Nedisponoval lékařským či jiným potvrzením o provedeném testu na přítomnost SARS-CoV-2. Neví, kde bude v ČR pobývat, nemá žádnou platnou adresu. Nesplněním podmínek vstupu se stal rizikem pro ČR, neboť mohl způsobit zavlečení onemocnění COVID – 19 na území ČR. Porušením ochranného opatření porušil závažným způsobem veřejný pořádek a stal se bezpečnostním rizikem při šíření koronaviru, neboť u osob vstupujících svévolně na území ČR není možné provádět případnou kontrolu nařízené karantény a provádět testování.
10. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
11. Zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je zásahem do jeho osobní svobody, a proto může být provedeno pouze v souladu se zákony, Ústavou a Listinou a v neposlední řadě s Úmluvou, jíž je Česká republika vázána. V rozsudku č. j. 10 Azs 224/2020 – 37 ze dne 16. 9. 2020 Nejvyšší správní soud uvedl, že: *„Zajištění cizince představuje omezení či zbavení osobní svobody. Přistoupit k takovému opatření je tedy nutno za přísných zákonných podmínek vycházejících z ústavních limitů. Osobní svobodu*

zaručuje Listina základních práv a svobod v čl. 8 odst. 1. Současně na zajištění cizince dopadá čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Z té plyne požadavek na zákonnou úpravu zajištění, aby jasně a předvídatelným způsobem vymezovala podmínky zajištění nebo jiného zbavení osobní svobody. Takové zbavení (omezení) osobní svobody musí sledovat Úmluvou vymezený účel (např. zamezení vstupu na území nebo vyhoštění).

12. Žalobou napadeným rozhodnutím byl žalobce zajištěn na dobu stanovenou na 40 dnů podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, podle něhož je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění, anebo o jehož správním vyhoštění bylo pravomocně rozhodnuto, nebo mu byl uložen jiným členským státem EU zákaz vstupu platný pro území členských států EU, a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
13. Dne 31. 7. 2020 bylo Ministerstvem zdravotnictví vydáno ochranné opatření č. j. MZDR-20599/2020-20/MIN/KAN k ochraně před zavlečením onemocnění COVID-19 způsobeného novým koronavirem SARS-CoV-2, které kromě jiného stanoví zákaz vstupu na území ČR pro občany třetích zemí, kteří nejsou na seznamu zemí s nízkým rizikem výskytu COVID – 19, či osob tam pobývajících na základě trvalého či přechodného pobytu, s výjimkou osob uvedených v opatření. Zároveň opatření ukládá všem osobám po vstupu na území další povinnosti epidemiologické povahy. V posuzované věci není sporu, že žalobce vstoupil na území ČR v rozporu s ochranným opatřením a tedy i protiprávně bez ohledu na jeho polské vízum.
14. Žalovaná dospěla k závěru, že existuje nebezpečí, že by žalobce mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek ve smyslu § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců z důvodů nebezpečí šíření onemocnění COVID – 19 nebo maření opatření proti němu.
15. Soud nehodlá zlehčovat protiprávní jednání žalobce ani stav pandemie, je však nutné s ohledem na výjimečnost institutu zajištění vždy zkoumat, zda je toto opatření skutečně nezbytné.
16. V rozsudku ze dne 17. 9. 2013, č. j. 5 Azs 13/2013 – 30, Nejvyšší správní soud odkázal na dříve vyslovené závěry rozšířeného senátu, že k ohrožení veřejného pořádku nestačí pouhé porušení práva, ale musí jít o „jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.“ I v takovém případě je potřeba zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci. V tomto rozsudku se sice soud zabýval pojmem veřejného pořádku v kontextu § 46a odst. 1 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, avšak jeho závěry jsou použitelné i v daném případě. Samotná skutečnost nelegálního vstupu či pobytu cizince na území ČR, pokud zde nejsou dány další závažné okolnosti, neznamená bez dalšího ohrožení veřejného pořádku. K obdobnému závěru kromě další judikatury dospěl i Krajský soud v Praze, na jehož rozsudek žalobce též odkazoval (srov. rozsudek č. j. 57 A 1/2020-22 ze dne 15. 7. 2020). Z odůvodnění rozhodnutí žalované je přitom zřejmé, že shledává nebezpečí narušení veřejného pořádku ze strany žalobce primárně z důvodu ochrany veřejného zdraví, aniž by žalovaná jakkoli přihlíдела k tomu, že žalobce je dle PCR testu COVID-19 negativní. Konstatování

žalované o tom, že „v případě, že by osoby, které přicestovaly v rozporu s ochranným opatřením, byly skutečně nakaženy, mohly by tento virus nekontrolovatelně šířit“ je v posuzované věci nepřihodné, neboť je v rozporu s výsledkem PCR vyšetření žalobce. Žalobce oproti většině populace České republiky byl podroben vyšetření na onemocnění COVID-19 a to s negativním výsledkem, proto nepředstavuje z hlediska šíření tohoto onemocnění nebezpečí pro své okolí, resp. o nic větší než ostatní osoby se na území ČR zdržující. Na daném nic nemění okolnost, že žalobce nemá k území ČR jakoukoliv osobní či pobytovou vazbu. Česká republika je zemí se svobodou pohybu na území ČR a zároveň neprobíhá plošné testování všech osob na území, proto je požadavek na místo pobytu cizince ve vztahu k pandemii u cizince s prokazatelným negativním výsledkem na COVID – 19 extenzivní a tedy i nezákonný se zřetelem k intenzitě zásahu zajištění do práv cizince i podmínek pro jeho uložení.

17. Konstatování žalované o zemi původu žalobce jako státu nezvládajícího pandemii je s ohledem na nedávný stav v České republice velmi sporné. Soud má za to, že současný stav není natolik nový, aby i ze strany státních orgánů nemohl být hodnocen strážlivě.
18. Právnímu zástupci žalobce zjevně nebylo známo, že žalobce byl podroben testu na COVID-19, jestliže se domáhá provedení rychlotestu, avšak žaloba obsahuje námitku nenaplnění hrozby narušení veřejného pořádku jako důvodu zajištění žalobce.
19. Soud má za to, že žalovaná se zabývala případem žalobce ve svém důsledku pouze obecně bez přihlédnutí ke konkrétním okolnostem, zde negativnímu PCR testu žalobce na COVID-19. Žalobce sice vstoupil na území ČR neoprávněně a porušil tak příslušné ochranné opatření, avšak vzhledem k jeho prokázanému zdravotnímu stavu nepředstavuje nebezpečí pro veřejný pořádek bez ohledu na porušení ochranného opatření a tedy i neoprávněného vstupu na území. Pokud by platil závěr, ke kterému žalovaná směřuje, že každý cizinec, který vstupem poruší ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví, představuje automaticky nebezpečí pro veřejný pořádek, pak by to skutečně znamenalo, že by měl být zajištěn každý takový cizinec. Tato úvaha je nepřijatelná a vede k otázce, zda alespoň částečná ochrana hranic by nenaplnila sledovaný účel opatření Ministerstva zdravotnictví efektivněji než současný stav. Pokud tedy má výkonná moc za to, že je nutné Českou republiku izolovat od ostatních států. Žalovaná mohla na základě provedeného negativního laboratorního vyšetření vyhodnotit, zda je dána důvodná obava, že žalobce bude mařit výkon správního vyhoštění. Což však neučinila, neboť důvodem zajištění byl jeho možný zdravotní stav a s tím související ohrožení šíření onemocnění COVID – 19 i z důvodu nerealizovatelnosti případných protiepidemických opatření. Osamělá úvaha žalované o tom, že zde žalobce nadále zůstane za účelem získání zaměstnání, je bez další argumentace i vztahu k důvodům zajištění, že ji nelze považovat za důvod zajištění.
20. Soud má za to, že důvod zajištění žalobce neobstojí ve světle zjištěného skutkového stavu. Cizinec prokazatelně netrpící onemocněním COVID-19 bez dalšího nenaplnuje *nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek* podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná dostatečně neindividualizovala případ žalobce, nezohlednila okolnosti daného případu a tak rozhodla ve svém důsledku v rozporu s obsahem správního spisu. Rozhodnutí o zajištění žalobce bylo v daném případě nepřiměřené a tedy i nezákonné.

21. K tomu soud uvádí závěry Nejvyššího správního soudu z rozsudku č. j. 10 Azs 224/2020 – 37 ze dne 16. 9. 2020: „Spornou je v této věci další úvaha stěžovatele v jeho rozhodnutí, která má ospravedlnit zajištění a jeho dobu, totiž že žalobce nebude dodržovat další ochranná opatření nařízená v ČR proto, že svým vstupem na území naší republiky již jedno z nich porušil. NSS se zde shoduje s krajským soudem. Jedná se totiž o zjednodušující úvahu stěžovatele, která se nijak nezakládá na dalším posouzení. Ze správního spisu neplyne odmítavý postoj žalobce k dodržování ochranných opatření v ČR. Právě proto nemůže ničím a nijak neodůvodněná obava z budoucího nedodržování těchto opatření obstát jako důvod k zajištění. Žalobce naopak před stěžovatelem přiznal, že měl za to, že se již smí do ČR cestovat. Tedy ani nelze dohledat úmysl žalobce porušit ochranné opatření v ČR při překročení hranic. Nevýkonání karantény v Polsku též nelze žalobci přičítat do té míry, že by to znamenala jeho odmítavý postoj k ochranným opatřením. Lze si totiž jen stěží představit, jak by mohl žalobce, který cestoval přes Polsko do ČR, vykonat v Polsku karanténu. NSS tyto prohřešky žalobce nijak nezlehčuje, pouze má za to, že z nich do budoucna nelze bez dalšího vyvodit odmítavý přístup žalobce k dodržování ochranných opatření na českém území. NSS tak souhlasí s krajským soudem, že pokud stěžovatel zajistil žalobce z obavy ze šíření viru SARS-CoV-2 (vykonání karantény) a z obavy, že nebude dodržovat ochranná opatření (tento důvod je přitom lichý), přičemž neuvedl žádný další důvod zajištění, postačovalo zajištění žalobce pouze po dobu karantény....NSS tak konstatuje, že nejpozději v okamžiku, kdy uběhla karanténní lhůta, a bylo jisté, že žalobce virem SARS-CoV-2 není nakažen, odpadl důvod, pro který jej stěžovatel zajistil (NSS opakuje, že zákonnost tohoto důvodu zajištění v nynějším rozsudku neřeší). Stěžovatel mohl po uplynutí 14 dnů přinejmenším zvážit využití mírnějších prostředků (§ 123b, § 123c zákona o pobytu cizinců) k zajištění správního vyhoštění. Ze správního spisu plyne, že do ČR přijel žalobce za rodinou (žijící v Příbrami) a uvedl adresu, kde se bude zdržovat. Stěžovatel v rozhodnutí netvrdil, že jsou tu indicie, podle nichž se bude žalobce vyhoštění vyhýbat. Zajištění po dobu 60 dnů proto nebylo v dané věci přiměřené, ani pro něj nebyl žádný vážný důvod. Odkaz na složitost přípravy správního vyhoštění není dostatečným důvodem pro trvání omezení osobní svobody, pominou-li důvody samotného zajištění. Rozhodnutí stěžovatele proto bylo nezákonné a krajský soud jej správně zrušil.“
22. Jelikož po zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaná žalobce propustí ze zajištění, aniž by pokračovala v případném dalším řízení, je nadbytečné se vypořádávat s dalšími námitkami žaloby. Lze však uvést, že absence ostrahy hranic a neznalost žalobce aktuální zákonné regulace pobytu cizinců nemá vliv na jeho právní postavení cizince bez pobytového oprávnění.
23. Na základě shora uvedeného soud rozhodnutí žalované zrušil dle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost, neboť nebyly shledány podmínky pro zajištění cizince podle § 124 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců uvedené v rozhodnutí žalované.
24. Výrok o náhradě nákladů v řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl v řízení úspěšný, a tak mu oproti žalované náleží náhrada nákladů řízení. Náklady tvoří odměna advokáta za dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tedy převzetí právního zastoupení ve věci a příprava, a podání žaloby ve věci samé. Dle ustanovení § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí výše odměny za jeden úkon právní služby

3.100,- Kč (2 x 3.100,- Kč = 6.200,- Kč). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu tvoří 300,- Kč za každý úkon (2 x 300,- Kč = 600,- Kč). Odměna advokáta tak celkem činí 6.800,- Kč, s DPH celkem 8.228,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 20. října 2020

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce